

Skrytá historie čtyřicátého verše – číslo dvacet

Druhé běda – část sedmá – Ezechiel

Jeff Pippenger

2026-07-29

Je biblicky přijatelné chápat proroka Ezechiela v jeho úvodních verších jako třicetiletého.

I stalo se ve třicátém roce, ve čtvrtém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem byl mezi zajatci u řeky Kebar, že se otevřela nebesa a spatřil jsem vidění Boží. Pátého dne toho měsíce, což byl pátý rok zajetí krále Jójakína, přišlo výslovně slovo Hospodinovo k Ezechielovi, knězi, synu Búzího, v zemi Chaldejců u řeky Kebar; a tam nad ním byla ruka Hospodinova. Ezechiel 1,1–3.

Někteří se domnívají, že „třicátý rok“ se zakládá na určitém jubilejním cyklu, který začal za krále Jóšiáše a skončil prvním veršem čtyřicáté kapitoly.

Ve dvacátém pátém roce našeho zajetí, na počátku roku, desátého dne měsíce, ve čtrnáctém roce poté, co bylo město pobito, právě v ten den byla nade mnou ruka Hospodinova a přivedla mne tam. Ezechiel 40,1.

Bibličtí chronologové datují první verš čtyřicáté kapitoly buď k 28. dubnu, nebo k 22. říjnu roku 573 př. Kr. Všichni proroci označují poslední dny, a tak podzimní datum 22. října 573 př. Kr. představuje omega datum linie, která začala o padesát let dříve v tom, co je nazýváno „Josijášovou velikou Paschou“, dne 5. května 622 př. Kr.

Číslo třicet je symbolem kněží, kteří měli mít třicet let, když začínali svou službu. Ať už verše jedna až tři první kapitoly Ezechiele označují Ezechielův věk jako třicet let, anebo jej pouze představují jako symbol kněze, i tak by byl zobrazen jako třicetiletý. Jestliže pak oněch třicet let v prvním verši, jak se někteří domnívají, představuje třicátý rok od Jóšijášovy Veliké slavnosti Pesachu v roce 622 př. Kr., prorocké důsledky zůstávají stále tytéž.

Jóšijáš znamená „základ“ a jeho velká Pascha zahájila jubilejní období, které skončilo 22. října v den Smíření roku 573 př. Kr. „Jubilejní linie“ od Jóšijáše do 22. října je v souladu s dějinami let 1840 až 1844. Základy roku 1840 byly znázorněny králem Jóšijášem a také Josiahem Litchem. Dvacátý druhý říjen byl znázorněn tím, že zazněl roh jubilejní polnice spolu s rohem dne Smíření.

A napočítáš si sedm sabatů let, sedmkrát sedm let; a doba sedmi sabatů let bude pro tebe čtyřicet devět let. Potom dáš zaznít polnici jubilea desátého dne sedmého měsíce; v den smíření dáte znít polnici po celé své zemi. Leviticus 25,8.9.

Ezechiel je zasazen do jubilejní linie od krále Joziáše do 22. října, linie, která představuje prvního a druhého anděla ze Zjevení 10 od roku 1840 až do roku 1844. Ezechiel představuje milerity prvního a druhého anděla a sto čtyřicet čtyři tisíc třetího anděla. Ezechiel představuje kněžství sto čtyřiceti čtyř tisíc, avšak jeho primárním prorockým atributem je to, že je prorok.

Prorok, Kněz a Král

Existují tři biblické postavy, které začaly sloužit ve věku třiceti let. Vedle Ezechiela to byli David a Josef. Protože všichni začali sloužit ve věku třiceti let, jsou všichni kněžími. David je symbolem krále, Josef je knězem a Ezechiel je prorokem v trojím království slávy, které se skládá z proroka, kněze a krále.

Ať už proroka Ezechiela uplatníme jako symbol jakkoli, je knězem, a je-li uplatněn v linii jubilea od Jóšiáše do 22. října, Ezechiel je kněz, který by představoval kněze v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, jak je předobrazeno dějinami let 1840 až 1844 a králem Jóšiášem až do 22. října 573 př. Kr.

Dvacet dva

Bible jasně uvádí, že Ezechiel konal svou službu po dvacet dva let. „Dvacet dva“ je symbolem sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou praporcem Božství spojeného s lidstvím. V dějinách znázorněných od Josiášovy Paschy až po jubilejní oslavu 22. října ve čtyřicáté kapitole Josiášova Pascha předobrazovala dílo Josiahe Litche v letech 1838 a 1840. Tímto dílem bylo předložení časových proroctví prvního a druhého běda. Nyní lze vidět, že proroctví o prvním a druhém běda je mnohem rozsáhlejší, než průkopníci rozpoznali.

Ezechiel jako biblický prorok uvádí ve svých spisech více konkrétních dat než kterýkoli jiný biblický autor.

Ezechiel představuje omegu zásady, že v biblickém proroctví den se rovná roku. V knize Numeri je alfa zmínka o principu den za rok představena při prvním vzbouření v Kádeši, které přivedlo čtyřicet let putování po poušti. Poslední neboli omega vzpoura je u Ezechiela ve čtvrté kapitole představena při zničení Jeruzaléma.

Alfa

Podle počtu dnů, v nichž jste prozkoumávali zemi, totiž čtyřiceti dnů, za každý den jeden rok, poneseš své nepravosti, totiž čtyřicet let, a poznáte mé porušení zaslíbení. Já Hospodin jsem promluvil; jistě tak učiním celému tomuto zlému shromáždění, které se sešlo proti mně: na této poušti budou stráveni a tam zemrou. Numeri 14,34.35.

Omega

Lehni si také na svůj levý bok a vlož na něj nepravost domu Izraele; po počet dnů, po které na něm budeš ležet, poneseš jejich nepravost. Neboť jsem na tebe vložil léta jejich nepravosti podle počtu dnů, tři sta devadesát dnů; tak poneseš nepravost domu Izraele. A až je dokončíš, lehni si znovu na svůj pravý bok a poneseš nepravost domu Judy čtyřicet dnů: ustanovil jsem ti každý den za rok. Proto obrátíš svou tvář proti obležení Jeruzaléma, tvé rámě bude obnaženo a budeš proti němu prorokovat. Ezechiel 4,4–7.

Kádeš a zkáza Jeruzaléma představují vzpouru alfa i omega, jež znázorňuje zásadu den za rok. „Zásada den za rok“ byla prvořadým pravidlem milleritů a v dějinách let 1840 až 1844, jak je

předobrazena v jubilejní linii od krále Joziáša až k 22. říjnu. Ezechiel uvádí více dat než kterýkoli jiný prorok. V rámci datování u Ezechiela je určena jubilejní linie, která přímo spojuje Ezechielovo svědectví s dějinami prvního a druhého anděla a poté s dějinami třetího anděla.

Spolu s „jubilejní linií“ leží Ezechiel na boku tři sta devadesát dní, potom na druhém boku čtyřicet dní. „Čtyři sta třicet“ je symbolem staré a nové smlouvy, neboť Abramův smluvní příslib čtyř set let zajetí v Egyptě našel druhého svědka v třiceti letech u apoštola Pavla. Společně Abram (později Abraham) ze „starého“ a Saul (později Pavel) z „nového“ spojili svá svědectví, aby ustanovili čtyři sta třicet let jako symbol věčné smlouvy. „Tři sta devadesát dní“ „poneseš nepravost domu Izraele.“ „A“ „poneseš nepravost domu Judy čtyřicet dní.“ Pravý bok a levý bok se dohromady rovnají Abramovi a Pavlovi.

Smlouva byla vždy založena na poslušnosti nebo neposlušnosti — na životě či smrti. Zásada rok za den v milleritské historii byla otázkou života a smrti a tato historie byla prvním andělem vyhlášena jako věčné evangelium. „Evangelium“ je otázkou života a smrti a zkušební otázka života a smrti v milleritské historii byla zasazena do kontextu zásady, podle níž se den rovná roku. Předpovědi, která dala poselství prvního anděla moc, bylo proroctví o třech stech devadesáti jedním roce a patnácti dnech druhého běda. V rámci tří set devadesáti dnů, po které Ezechiel ležel na svém levém boku, je znázornění časového proroctví druhého běda o třech stech devadesáti jedním roce a patnácti dnech. K správnému rozdělení proroctví je zapotřebí prorocké rozlišovací schopnosti, avšak není to nic menšího než pokračující dílo Lva z pokolení Judova, který odpečetí poselství půlnočního volání.

Tvrdím, že s Ezechielem musí být nakládáno jako se symbolem sto čtyřiceti čtyř tisíc, avšak především jako se symbolem daru Ducha proroctví, ať už je představován jako projev proroka posledních dnů, nebo jako projev lidu smlouvy, který rozumí zásadě metodologie „řádek za řádkem“.

Tvrdím, že Ezechielovo světlo na proroctví o třech stech devadesáti jedním roce a patnácti dnech se shoduje s mužem se smetáčkem na prach, který vhadzuje klenoty do větší skříňky.

Tvrdím, že světlo z Ezechiela je podstatnou součástí závěrečného poselství, když je chrám dokončen.

Ezechiel se ve verši prvním čtyřicáté kapitoly nachází u data 22. října a právě tam je mu dáno vidění budoucího chrámu. Tento chrám je chrámem sto čtyřiceti čtyř tisíc, jejichž počet Ezechiel symbolicky představuje. Tato skupina projde dvěma zkouškami, než dospěje ke třetí, rozhodující zkoušce. Ezechiel je vyličen jako ten, kdo přijímá své světlo v chrámu, a proto světlo, které jako symbol vydává, představuje světlo, jež přichází, když Boží lid vstupuje do nejsvětější svatyně v souladu s desátou kapitolou knihy Daniel.

Světlo Zjevení Ježíše Krista, které je odpečetěno, je odpečetěno právě těsně před uzavřením doby milosti.

I řekl mi: Nezapečetěj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí bezpráví, ať je činí ještě; a kdo je poskvrněný, ať se ještě poskvřňuje; a kdo je spravedlivý, ať ještě činí

spravedlnost; a kdo je svatý, ať se ještě posvěcuje. Zjevení 22,10.11.

„Čas je blízko“ těsně před uzavřením doby milosti v jedenáctém verši, a Zjevení Ježíše Krista je tedy v té době odpečetěno, neboť „čas je blízko“.

Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát; a on je oznámil a naznačil skrze svého anděla svému služebníkovi Janovi, který vydal svědectví o slovu Božím a o svědectví Ježíše Krista, o všem, co viděl. Blahoslavený, kdo čte, i ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko. Zjevení 1,1–3.

Zkušební doba laodicejského adventismu sedmého dne se uzavírá při nedělním zákonu a adventismus je v deváté kapitole Ezechiele představen jako Jeruzalém. Tam ti, kdo vzdychají a naříkají nad ohavnostmi páchanými v zemi i v církvi, přijímají pečeť. Zapečetění probíhá tehdy, když východní větry islámu rozhnívávají národy, těsně před uzavřením zkušební doby. V osmé kapitole Ezechiele vrcholí čtyři generace adventismu, přičemž čtvrtá generace je znázorněna pětadvaceti vůdci klanějíci se slunci.

Toto vidění bylo podáno symbolicky jeden den před nedělním zákonem, neboli těsně před ukončením doby milosti, jak je znázorněno čísly šest, šest, šest.

I stalo se v šestém roce, v šestém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem seděl ve svém domě a starší judští seděli přede mnou, že tam na mne dopadla ruka Panovníka Hospodina. I viděl jsem, a hle, podoba jako vzhled ohně: od podoby jeho beder dolů oheň, a od jeho beder vzhůru jako vzhled záře, jako barva jantaru. A vztáhl cosi jako ruku a uchopil mne za kadeř na hlavě; a duch mne pozdvihl mezi zemi a nebesa a přenesl mne v Božích viděních do Jeruzaléma, ke vchodu vnitřní brány obrácené k severu, kde bylo sídlo obrazu žárlivosti, jenž vzbuzuje žárlivost. A hle, byla tam sláva Boha Izraele, podle vidění, které jsem viděl na pláni. Ezechiel 8,1–4.

Vidění šestého roku, šestého měsíce a pátého dne přišlo těsně před „666“, symbolem nedělního zákona, kdy se pro laodicejský adventismus uzavírá doba milosti. Toto vidění bylo „podle vidění“, které Ezechiel „viděl na rovině“. Vidění, které viděl na rovině, je zaznamenáno dříve, ve třetí kapitole.

I vstal jsem a vyšel na pláň; a hle, stála tam sláva Hospodinova, jako sláva, kterou jsem viděl u řeky Kebaru; i padl jsem na svou tvář. Ezechiel 3,23.

Vidění „roviny“, které bylo viděním šestého roku, šestého měsíce a pátého dne, bylo viděním, které Ezechiel viděl dříve u řeky Kebar.

I stalo se ve třicátém roce, ve čtvrtém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem byl mezi zajatci u řeky Kebar, že se otevřela nebesa a spatřil jsem Boží vidění. Ezechiel 1,1.

„vidění Boží“, která Ezechiel „viděl“ u řeky Kebar, bylo viděním roviny, které bylo zároveň viděním v Ezechielovi, kapitolách osm až jedenáct. Tato vidění byla předložena v souvislosti s tím, že Ezechiel nahlížel do svatyně, kde se také naplňuje vidění „marah“, totiž vidění v zrcadle, z

desáté kapitoly. Ezechiel představuje ty, kdo mají podíl na prorockém světle vyzařujícím z Nejsvětější svatyně, když je Zjevení Ježíše Krista přinášeno těsně před uzavřením doby milosti.

Když určíme jubilejní linii krále Jóšijáše, která začíná Paschou a končí 22. října, určíme tím symbol jarních svátků a podzimních svátků, jak jsou stanoveny ve dvacáté třetí kapitole Levitiku. Tam jsou jarní i podzimní svátky předloženy vždy ve dvaadvaceti verších, právě tak jako služba Ezechielova trvala dvaadvacet let. Zařazením Ezechiela do třicátého roku jubilejní linie se Ezechielovo narození uvádí do souladu s Jóšijášovým probuzením. Jestliže mu bylo třicet let ve třicátém roce jubilejního cyklu, pak by se Ezechiel narodil v době Jóšijášovy reformace.

Ezechiel je symbolem těch, kdo vírou vstupují do Nejsvětější svatyně. Když tam vstoupí, vidí kola uprostřed kol, představující složitou souhru lidských vztahů. Stejně jako Jan v desáté kapitole Zjevení představuje Ezechiel millerity, avšak ještě bezprostředněji sto čtyřicet čtyři tisíc. Jeho souběžné časové proroctví o třech stech devadesáti jednom roce a patnácti dnech znázorňuje konečný soud nad laodicejským adventismem při zničení Jeruzaléma a zahrnuje záhadu třiceti osmi a čtyřiceti.

Zahrnuje symboliku čtyř set třiceti let.

Zahrnuje čtyřleté období vyjádřené lety 1333 až 1337, 1449 až 1453 a 1840 až 1844.

Svou úvahu o tomto nanejvýš důležitém tématu zahájíme v příštím článku.

„Ve viděních daných Izajášovi, Ezechielovi a Janovi vidíme, jak úzce je nebe spojeno s událostmi probíhajícími na zemi a jak veliká je Boží péče o ty, kdo Mu zůstávají věrní.“
Testimonies, svazek 5, 753.

„Kristus sám byl Pánem chrámu. Když jej opustí, jeho sláva odejde — ta sláva, kdysi viditelná ve svatyni svatých nad slitovnicí, kam velekněz vstupoval jen jednou za rok, v ten veliký den smíření, s krví zabité oběti (předobrazem krve Syna Božího prolité za hříchy světa), a kropil jí oltář. To byla Šekína, viditelný příbytek Jehovův.“

„Byla to tato sláva, která byla zjevena Izaiášovi, když říká: ‚V roce, kdy zemřel král Uziáš, viděl jsem také Pána sedícího na trůnu, vysokém a vyvýšeném, a lem jeho roucha naplňoval chrám‘ [Izajáš 6,1–8 citován].“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 4, 1139.

„Vidění dané Izajášovi představuje stav Božího lidu v posledních dnech. Mají výsadu vírou spatřovat dílo, které probíhá v nebeské svatyni. ‚I otevřel se chrám Boží v nebi, a ukázala se archa jeho smlouvy v jeho chrámě.‘ Když vírou hledí do nejsvětější svatyně a vidí Kristovo dílo v nebeské svatyni, poznávají, že jsou lidem nečistých rtů — lidem, jehož rty často mluvily marnost a jehož schopnosti nebyly posvěceny a použity ke slávě Boží. Právem mohou propadat zoufalství, když stavějí svou vlastní slabost a nehodnost do protikladu k čistotě a půvabu slavného Kristova charakteru. Jestliže však, podobně jako Izajáš, přijmou dojem, který Pán zamýšlí vtisknout srdci, budou-li pokořovat své duše před Bohem, je pro ně naděje. Nad trůnem se klene oblouk zaslíbení a dílo vykonané pro Izajáše bude vykonáno i v nich. Bůh odpoví na prosby vycházející ze zkroušeného srdce.“

„Účelem tohoto velikého a slavnostního Božího díla je shromáždit snopy do nebeské sýpky; neboť země má být naplněna slávou Hospodinovou. Ať se tedy nikdo neleká, když vidí převládající bezbožnost a slyší řeč vycházející z nečistých rtů. Když se mocnosti temnoty sešikují proti Božímu lidu; když satan shromáždí své síly k poslednímu velikému zápasu a jeho moc se bude zdát veliká a téměř zdrcující, jasný pohled na božskou slávu, na trůn vysoký a vyvýšený, překlenutý obloukem zaslíbení, přinese útěchu, jistotu a pokoj.“ Review and Herald, 22. prosince 1896.

„Na březích řeky Kebaru spatřil Ezechiél vichřici, která se zdála přicházet od severu, ‚veliký oblak a oheň, který se v sobě svíjel, a záře byla kolem něho, a z jeho středu cosi jako barva jantaru.‘ Řada kol, vzájemně se protínajících, byla uváděna do pohybu čtyřmi živými bytostmi. Vysoko nad tím vším ‚byla podoba trůnu, na pohled jako kámen safírový; a na podobě trůnu byla podoba jakoby vzhled člověka nahoře na něm.‘ ‚A v cherubech se pod jejich křídly ukázal tvar lidské ruky.‘ Ezechiél 1,4.26; 10,8. Uspořádání kol bylo tak složité, že se na první pohled zdála být v nepořádku; pohybovala se však v dokonalém souladu. Nebeské bytosti, nesené a vedené rukou pod křídly cherubů, tato kola uváděly v pohyb; nad nimi, na safírovém trůnu, byl Věčný; a kolem trůnu duha, symbol božského milosrdenství.“

„Jako byly kolu podobné složitosti pod vedením ruky pod křídly cherubínů, tak je i složitý běh lidských událostí pod božskou vládou. Uprostřed sváru a vřavy národů Ten, jenž sedí nad cherubíny, stále řídí záležitosti země.

„Dějiny národů, které jeden po druhém zaujímaly svůj určený čas a místo a nevědomky vydávaly svědectví o pravdě, jejíž význam samy neznaly, k nám promlouvají. Každému národu i každému jednotlivci dneška Bůh určil místo ve svém velkém plánu. Dnes jsou lidé i národy měřeni olovnicí v ruce Toho, který se nemýlí. Všichni se svým vlastním rozhodnutím určují svůj osud a Bůh vše řídí k naplnění svých záměrů.“

„Dějiny, které veliké JÁ JSEM vyznačilo ve svém slově a v prorockém řetězu spojilo články s článkem od věčnosti v minulosti až k věčnosti v budoucnosti, nám sdělují, kde se dnes nacházíme v běhu věků a co lze očekávat v čase, který má přijít. Vše, o čem proroctví předpovědělo, že se stane, až do přítomné doby, bylo zaznamenáno na stránkách dějin, a můžeme mít jistotu, že vše, co má ještě přijít, bude naplněno ve svém pořadí.“ Education, 178.